

Продавачка на кибритъ.

ърво и камтъкъ се пукаше отъ студъ. Валѣше снѣгъ. Навѣнъ се бѣ вече стѣмнило. Бѣше въ навечерието на новата година.

Въ този студъ и мракъ по улицата босо и гологлаво вървѣше малко, бѣдно момиченце. Отъ тѣхъ то излѣзе съ чехли, но тѣ не му послужиха за нищо. Чехлитѣ бѣха голѣми, толкозъ голѣми, че ставаха и на майка му. Момиченцето ги изгуби, когато прѣбѣгваше по улицата, за да не го смажатъ два файтона, които прѣпускаха много бърже. Едно момченце грабна единия чехълъ и избѣга, като мислѣше, че той ще послужи за добра люлка на бѣдащитѣ му дѣца, а другиятъ се загуби нѣкъдѣ.

Затова момиченцето вървѣше босо и краката му бѣха съвсѣмъ почервенѣли и посинѣли отъ студъ. Въ ветата си прѣстилка то носѣше много кибрити, а въ ржката си държеше една цѣла кутия. Прѣзъ цѣлия день никой не купи нѣщо отъ него, никой не му даде ни пара.

Трѣперящо отъ студъ и гладъ, се мѣкнѣше по улицитѣ бѣдното дѣте.

Снѣжни парцали покриваха дългата му руса коса, кѣдрецитѣ на която падаха по раменѣтъ му; но за тази красота то и не мислѣше.

По всички прозорци горѣха свѣщи и отъ всѣкъдѣ се носѣше миризма на печена гжска. Ето за какво мислѣше бѣдното момиченце!